

קרבנותיהם חטאות ואשמות קדשי הקדשים להודיע שקרבנותיהם נערכים אלל השם
ערך גדול. ובאלו השלמים שהם קרבנות הקדשים נמורים שאין מביאים חטאות
ואשמות כי לא נחייבו בהם ונקראו בשם קדשים קלים. וזוהו הסעם נקראת ג'כ
המנחה קדש הקדשים לרמז על מעלת בעייתם והאביונים המבקשים את השם וכן
כחז רש"י נפש כי הקריב מנחה לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא במנחה מי
דרכו להחניך מנחה ער אמר הקב"ה מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו וזוה
הזך נקראו החטאות והאשמות קדש קדשים. והקורבן הוא השלם הכהן. ופירש הכהן
כאן החלק שיהיה להם. ופירש הכהן עולה את וזוהו חלקו כדן לחטאת
ולאדם הנזכרים למעלה שזר הכהן אשר הקריב לו ידיו. האמנם זכר עולה
להביא שם היות שכלל כלל לנבואה העור שלל לא יתקן אלא יהיה לכהן שהקריבה.
ומזה נלמדנו על שאר הקרבנות שיהיה להם חלק לכהנים שכן יביא ויבאשר כהן המשפטים
האלה כוללים צדקתם וזכר אחרים איך יחלוקו ככהנים המנחה כי אף תהיה מאסה
חומר ומחנה ומרחשת יהיו כלם לכהן המקריב וזאת המנחה כלם היו מתחלקות
לכל צד אחר. וכתב הרמב"ם שיהיה זה מפי שטרה הכהן באפייתו. ולרבותינו
גם דרך אחר:

(יב) וזאת תורת זבח השלמים וגו' עד דבר אל בני ישראל לאמר כל חלב שזר
וכסב ועו. פחה יסרע תגרת השלמים. וכבר מפורש בסדר שלה לך
השלמים בכללם שטונות מנחה כולת כלולה בשמן ויין לנכר דכתיב ועשיית אשה
לה' מילה או זבח והמנחה והשמן היו נקטרין דכתיב אשה ריח ניחוח לה'
ופרש"י אינו מוסב אלא על המנחה והשמן אלא היין אינו אשה שאינו נקט. נהן על
השם. וכתב הרמב"ם ולפי שאין אפשר לשכור על השם אשר על המזבח כי יבנה
היין את השם והחומר הריחיים מלכחותו כנה הוא מבואר שהיו צדוקת מין
חומטין משמש ילא היין למטה במקום שלל יתלכך המקדש מפני כבוד השם הנה
זה משפט השלמים ולא היה מהם לכהן נכר אלא בלדד חזה ושוק וזה הכתוב
הזה וחדש שאם יהיו שלמים על חודש שיהיו שטונין להם והוא אמרו אם על
חודש יקריבו והקריב על זבח חודש חלה מזה וגומר ושיהיה לכהנים מהם
בשר ולחם רזה לומר בשר חזה ושוק ולחם מזה וחמץ אחד מכל קרבן ושאר
הבשר והלחם נאכל לבעלים. ומזה הלחם הוא שלמי חודש כדי להגדיל השמחה
בשלמים לכהנים ולבעלים כדרך שטע"י צו אדם בשעת שמחה שם שמחה
ושמחה את ריחיהם ולפי שצדוקת השלמים בעליונה נחמה וזוהו זרקה שהם שלמים
וכמו שכתב (שפי"ה) וזבחי חטאתם אל בשר קדשי ושמחתם בנתי חטאתי עולותיהם
חגיגתם לרצון על מזבח. ויחזו וזחי חודש וישמחו בהם לכהנים והבעלים אמר
הגב"ה (ימ"ה) כי פדס ה' את יעקב וגאלו מיד חזק ממנו ובאו ורנו בצרורם
יין והכרו אל עוב ה' על דגן ועל חירוש ועל יצהר ועל בני אדם ונקר ויחיה
נפשם כגן רזה ולא יוספו לדאגה עוד. וכתיב אז תשמח בחולו וגו'.
ורחמי נפש הכהנים דגן ועמי אל עובי יושבו נאם ה'. הנה בני בקר וגאלו אלו
הם שלמים וזבחי חטאתם וזבחי חטאתם רמז לחמתי מזה כלולות בשמן והחירוש עם
היה שלל בל עם שלמים לשהיה היו שותים הכהנים יין על חטאתם או על חולין
בשטותה שלמים הנה וכן הבעלים היו שותים יין של חולין דכתיב (דברים כ"ז)
וזבחת שלמים ואכלתם עם ושמחת לפני ה' אלהיך ואין שמחה אלא ביין.
דכתיב ויין ימחה לנבאט. וכן מצינו בדוד שגלה אשירם אחת יין עם אפשר
השלמים. והנה אמר אם על חודש יקריבו ר"ל אם על חודש לא נכשעו לו
אם הוא מיוחד. הנה בנתינת אל המוליד מדגנתי וחנשי בניה האבירים אל חולס
שאתרפא עזריהם לטובות דכתיב (השלים קו) וידו לה' חסדו וגפלוהו לגבי אדם
ויחזו וזחי חודש. הנה אז חייב הכתוב על זבח חודש שהוא הבשר אשר הקריב
לשלמים חלות מזה כלולות בשמן וריקני מזה משוחים בשמן וכולת מורכבת חלות
כלולות בשמן על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח חודש שלמי שם כמו שז'
רש"י ארבעה מיני לחם שלשה מהם מזה וזה חלות וריקנים ורובים ואחד חמץ
והשם שהיו שלמי חודש ד' מינים מהלם ושהיו שלשה מהם מזה ואחד חמץ.
הוא לרמז שהמזבח צעורם הנה הן יחזר מן הכרעות הפך מהשנה בסללים וכמו
שכתב הרב המורה פ"ח ח"ג ושם גיאר שהקשות הנופלות לבני אדם הם מפאת
עמלם כי הם יצאו כלם אל אחד מן' מינים. ה' מאשר הוא בעל חומר הווה
נפסד כי מזה יצאו עליו מומים גדולים ונפול איברים בכלל' היורה. והסנין ה'כ'
מה שפירש לבני אדם שהתנצר קהלם על קהלם. והמין ה'כ' מה שפירש לבני
אדם מפעולתם בעצמם בצדקות המאלל והמשתה והמשגל ובכחות עולמות כרכיבת
הימים ועבודת. המלכים כמאמר שלמה אולת אדם חסלך דרכו וגו' ואחרי
שהחישב זה חומר שם מזה ע יורה על המריבה כמו אכזה מלך. ושם חמץ
יורה על העטוב והמחזק וכמו שאמר' אשרי דין שמחמץ את דיו. ולפי שהאלהם
עוין אל הכרעות הבלות עליו משלשה הסינים הנזכרים. הנה הוא ממחרת אם
צפוי ובפרסום וזה כללם ונמחשתותיו לנצח ולריו עם השם כמו שפירש חיוז
ולכן צוה השם להביא עם השלמים של חודש ג' מיני מזה כנגד שלשה מיני
המריבות שהאלהם מריב עם שלמות מיני הכרעות עליו כחומר זכור בזה
עליך לנחות ואחז בל לריב עם השם וזכר כי שם עמך נפלוהו ולמוד היסד
ולזה צוהך לריב עם השם הכעזב צמתון ולכן אל ימחר לטובא דבר כנגד השם
לומר שאינו משגיח לו אינו רזה להיסיב לך לך עה להפיה חלות לחם חמץ
כלומר חמץ דיק ומשפסיד לפני השם ואם פססוק את דיון כי הוא אל אמונה
ואין עול זדיק וישר הוא. ואפשר לומר עוד שישו שלמי חודש באים עם לחם רב
כדי שבעל השלמים כשהוא מקריב קוראיו לא יחסר לחמו כי אם לא יהיה לו
לחם ברעיו ולשונם ימנע מלשקדק קוראיו לאכול עמו שלמי כי בפשר לא יאכל
עבלי לחם. ולכן צוה להביא עם השלמים לחם רב מספיק לכל בשר שלמי חודש
בפיהם מן המין הצמחי שהוא כנע. כי הנה הכנע הולכי הוא כמו עשירים
לישרי' והספרים על הצמחים לחמים שני לחמים ללישרא אחת. וכן היה מספר

לחמי חודש ועם זה נשיב גם כן למה הצדיל השם שלמי חודש ליוחס נאכלים
ליום ולילה ושאר השלמים נאכלים לשני ימים ולילה אחד כמו שמוצא בפרשה.
כי הנה היה זה כדי לפרסם הנה וזה שהבעל שלמי חודש כשהוא רואה
שלמי חודש נאכלים אלא ליום ולילה עד חצות הוא מומין על שלמי חודש אחיו
ואחיו ומיודעיו לאכול ולשמוע עמו וישאלו זה את זה על מה היה חודשו וזוה
יגיד להם הנפיש והנפלאות שעשה עמו השם וירוממוהו בקהל עם ובמושב זקנים
שיללבו. ואלו היו שלמי חודש נאכלים כשאר השלמים לשני ימים ולילה אחד לא
היה בעל מומין רב אדם כי לשני ימים ולילה אחד בנית אחד יאכל. אבל
בדלותו בשאר רובם וזוהו שאלו יאכל אלא ליום ולילה אחד צדקת יקרא
רבים ממידעיו ואחוזת מרעו לאכול פן יהיה ביום המחרת ללעג ולקלם לבני
אדם הרואים אותו שורק כמות גדול מחזות שלמי וזה אחיו ואחיו לא קרא
ובחורם בזה שפירשתי בזה השלם הפ"ו וי"ה. ואמר והקריב ממנו רזה לומר
אחד מכל קרבן חרומה ה' לכהן ראוי לפרש למה נהן השם ד' לחמים לכהן לא
פחות ולא יותר. והשם בזה הוא לפי שהיה חלק הכהן משלמי חודש הנה
והשוק ושיער הכתוב שהחם והשוק יספרו ויספיקו להם ד' לחמים. ולפי שיש
ד' לחמים עשירית הארבעים שזה הביא' יש לנו לדון שהחם והשוק ראוי שיהיו
בכמותם כמו עשירית הכהמה. ומכאן נסתח השער לחמתי האמת לקצוב החם והשוק
כפי מה שקצבו שהוא מעשר נוף הכהמה. ואמנם למה לא הספין הכתוב לחמי שלמי
החודש שיהיו שולים ויורדים כפי הכהמה הנקראת שנאמר ומנחתם ונספיקם כמדובר
שלשה עשראים לפר ושני עשרונים לזליל ועשרון לכבש ויין כנסכו. וכן היה ראוי
שיהיו שלמי חודש פר שטור גדול ושני שלשים לזליל ושליש אחד לכבש. והשם בזה
הוא שלא היה השם להפריח את בעל שלמי חודש לעשות זה ע"י צווי וזמר
הסנין לו כשהיה זבח שלמי פר לעשות אחד משני דברים אם שירב לחם חול
בפני עמו כשעור שספיק למה שנשאר לו לאכול מן הפר ואם שישלח למיודעיו
חלק חלק מן הבשר אם יהיה עליו לצורח להומין כלם על שלחם. האמנם למה
לא קבע הכתוב זמן לקדשי הקדשים שיהיו נאכלים ליום ולילה כמו ששינו באיזהו
מקומן זכמו שקבע זמן לשלמי חודש שיהיו נאכלים ליום ולילה אחת. הנה השבוע'
בזה הוא שנסמך על מה שפירש בשלמי חיל המלוה' כי שם נאמר את חיל
המלוהים חקך ובכלת את בשרו במקום קדוש ופירש"י (שמות כט) במקום קדוש נחצר
אל מועד שם קרי"ק היו וזה נאמר ואם יאמר נאמר המלוהים וכן בלחם על הבקר
ושפיר את הנוצר בלש לא יאכל כי קדש הוא למדנו שכל הנאכל במקום קדוש נחצר
אל מועד שם קדשי הקדשים אינו נאכל אלא ליום ולילה אחד. וזה לא הוצרך
הכתוב לנצרו כאן. והותרה בזה השלם ה"ח ואחרי שזכר הכתוב שלמי חודש
זכר אחריי שלמי נדר ונדבה והם הנאים ע"ד חסלם וזכר שיקריב אדם שלמי
לה' כדי שיליחו מעשיו כמאמר המשורר (תהלים קמ"ז) אלה ה' כי אני עבדך
אני עבדך בן אמתך פתחת למסרי לך אונח זבח חודש ובשם ה' אקרא. נדרי
לה' אשלם נגדם נא לכל עמו בחצרות בית ה' בחוככי ירושלים הללוים ר"ל שהיו
הכהנים אלהים צדק השלמים ההמה בחצרות בית ה' והבעלים היו אובלים הנשאר
בחוככי ירושלים והנה זכר ראשונה שלמי חודש קדש שלמי נדר לפי שם זיחר
מזיים. ולפי שרצה להקדים שלמי חודש כדי שיהיו מסודרים באמצע בין קדשי
הקדשים שהם החטאות והאשמות ויבין קדשים קלים שם נדר ונדבה למה שיש בזה
זד הדמות לקדשי הקדשים ושאלו נאכלים ליום ולילה אחת וזד הדמות עם
קדשים קלים שהם נאכלים בכל העיר וזה שקדשי הקדשים נאכלים לפנים מן
הקלעים ליום ולילה עד חצות וקדשים קלים נאכלים בכל העיר לשני ימים
ולילה אחת. ואמנם שלמי חודש הם נאכלים בכל העיר ליום ולילה עד חצות כי
הוא אמצעי צניעה. ואמנם למה לא קבע הכתוב מקום לקדשים קלים שיהיו
נאכלים בכל העיר כמו ששינו באיזהו מקומן וכמו שקבע מקום לקדשי הקדשים
שהיה' במקום קדוש. הנה הוא לפי שאחרי שקבע מקום לקדשי הקדשים שהם
החטאות והמנחה והאשמות ואילו המלוהים שבעלם נאמר שיהיו במקום קדוש ולא
קבע מקום לקדשים קלים יראה שהקלים נאכלים בכל מחנה ישראל. ומזה
שהזכיר על בשר השלמים שיהיה נאכל בטהרה בנאמר ופנשר אשר יגע בכל
מאכל לא יאכל בלש ישרף. ובנפש אשר האכל בשר מונח השלמים אשר לה'
וממלחתו עורו ונכרתה הנפש ההיא מעמים. למדנו שאריות לאכול השלמים
במקום קדוש והוא מחנה ישראל שהוא פסור מלכנס עם משרעים. ולפי שצדוקתם
לא נחלקת לנפשים היותה מחנה ישראל. ולכן קדשים קלים היו נאכלים
במדבר בכל מחנה ישראל ובארץ היו נאכלים בכל עיר ירושלים. ומפני זה נאמר
בסדר שמיני וידבר משה אל אהרן וגו' קחו את המנחה הנוחת מאשי ה'
ואכלום מזה אלא המונח כי קדש קדשים היא ואכלום אותם במקום קדוש וזה
חזה הנוטה וזה שוק החרומה האכלו במקום פסור. ופירש"י במקום פסור וכי
את הראשונים אכלו במקום סמא אלא הראשונים שהם קדשי הקדשים הוזהרם
אכילתן במקום קדוש אלא אלו אין לריכין חוך פקלעים אלא לריכין הם לאכל
חוך מחנה ישראל שהוא פסור מלכנס עם משרעים מכלן שקדשים קלים נאכלים
בכל העיר. ואמנם למה לא נקראו שלמי חודש קדשי הקדשים כשלמי המלוהים
בהיות דיום שם. הנה הוא לפי שאין חודש נורם להבדיל בין קדשי הקדשים
לשקדשים קלים. אלא המקום נורם. והנאכלים במקום קדוש הם קדשי הקדשים.
והנאכלים בכל העיר הם קדשים קלים. ואף כי יהיו נאכלים ליום ולילה בשלמי
החודש. ובסיוח שלמי חודש קדשים קלים ונאכלים בכל העיר כשאר הקדשים
הקלים. מה שטעם שיהיו נאכלי' ליום ולילה אין הכוונה לעשותם קדשי הקדשים.
אלא ליהיות זה כבם להקדש קדוהו לפרסם הנה כמו שביארת. ואי אפשר
לאכלם בעזרה כי ישראל לא יאכלו בעזרה. גם ששם אי אפשר שיקדש קדוהו:
וכנה אמר לכהן חורק את דם השלמים לו יסיה ולא אמר כמקריב לו המכסר:
הוא לפי שהכהן המכסר הוא העורק את הדם ולכן אמר בסדר אחרי עות כי